

udregner et næsten ruinerende Resultat af saaledes at lægge Jifterne over paa Koffardifarten og samtidig tillade Dampskibsselskaberne at sørge for sig selv, saaledes som Lovforslaget aabnede Udgang til. Man kan ganske vist, sagde Berg, i Haandværket ikke lægge Ansvar over paa Arbejdsgiverne; man kan ikke gøre det af økonomiske Grunde, og man kan heller ikke gøre det i Henhold til Læren om Krav til den moderne Industri paa Grund af den større Fare, som Nutidens Industri frembyder. Stomagerens, Skræderens, Instrumentmagerens og Urmagerens Virksomhed er ikke farligere nu end tidligere; under Paaberaabelse af Faren ved den moderne Industri kan man altsaa ikke lægge Ulykker i disse Virksomheder over paa Haandværket, og Haandværket er ikke saa vel stillet, og det arbejder ikke med saa store Tal som den store Industri, der allerede erkender sin Pligt i denne Henseende i et ret stort Omfang; men, sagde han, saa maa vi lægge Byrden paa hele Samfundet, og der lagde han ogsaa alle de Arbejderen's Forsørgelse, der ikke havde nogen Arbejdsgiver, men arbejde for egen Regning. Der lagde han da ogsaa Jifterne, og hvis det, her foreligger, havde været Lov, saa havde man ikke behøvet at indsamle til de efterladte efter de Jiftere, der for nogle Aar tilbage omtom paa Sjællands Vestkyst. Hele Landet kom jo i den Anledning i Bevægelse; det blev visstnok følt som en Samfundssag at hjælpe, og der blev indsamlet — jeg ved ikke, om det var $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Million, men det var i alt Fald langt mere, end der behøvedes. Havde vi haft denne Lov, da vilde man Dagen efter ganske simpelt have læst i alle Landets Blade, og det vilde straks være kommet til almindelig Bevidsthed, at ingen behøvede at beskæftige sig med den Sag; det blev omkring 100,000 Kr., men det var ordnet; alle disse Enker vilde saa deres Forsørgelse. Nu kom der mange Gange mere ind, men tillige har det naturligvis virket tilbage paa andre Velgørenhedsomraader, saa at det vel kan være, at ved den Bevægelse, der greb hele Befolkningen, er der kommet de paagældende mere til gode, end der burde, medens samtidig andre have maattet undvære Beløb, som ellers vilde være tilfaldne dem. I alt Fald vilde Sagen have været ordnet fra den første Begyndelse, dersom vi havde haft denne Lov; jeg ser ikke rettere. Berg vilde altsaa give Forsørgelsen i samme Form, men med en anden Begrundelse, og naturligvis — det har jeg sagt ham, og deri var han ganske enig — kan man sætte Forsørgelsen i Henhold til dette Punkt i Loven ganske for-

stellig fra, hvorledes Forsørgelsen sættes i Henhold til Arbejdsgiverens Ansvar; det er jo indlysende. Der er for denne Afdeling kun Tale om en Understøttelse, medens der paa den Stabes et Retskrav. Man kunde sætte Hjælpen med forskellige Beløb og endogaa indtage disse forulykkede f. Eks. under vor Alderdomsunderstøttelseslov, saaledes at denne ogsaa gjaldt for saadanne forulykkede Personer, der ikke kom ind under en særlig Lov om Forsørgelse efter Ulykkestilfælde; men hvad vi ikke kunne — og deri er jeg enig med Berg — er at lade dem være uden nogen som helst lovbestemt Støtte, man kan ikke lade en saa stor Del være uden denne Forsørgelse efter Ulykkestilfælde paa samme Tid som man giver den til andre og særlig til andre, hvis Arbejde ikke en Gang frembyder samme Fare som de udelukkede. Det er jeg enig med ham i; saa kan man for Resten mene om det Afnit af Loven, hvad man vil. Vist er det, at efter hans Forslag vil ingen mærke, om Arbejdsgiverne forsørge eller om Kommunen forsørger, der vil ingen Forstel blive, og det har jo dog sine store Fordele, hvis der ikke bliver nogen Forstel. Da vil der heller ikke blive noget Spørgsmaal om, hvor vidt man er under den ene eller den anden Afdeling, alle ere under samme Vilkaar, om end Pengekilden er forskellige. Der er saa en anden Udvikelse, som afsøde Berg ønskede at indføre i mine Forslag, nemlig den, at de paagældende ogsaa skulde være forsikrede, naar de ikke vare i Arbejde. Det har muligvis undret og været stødende for nogle, at han vilde gaa dertil; men jo mere man sætter sig ind i denne Sag, desto mere tilbøjelig bliver man virkelig til at gaa dertil. Jeg tror ogsaa, at det store Antal af dette Ting's Medlemmer senere ville vise sig tilbøjelige til under en eller anden Form at gaa med til, at det naas, som tilsigtes ved denne Tilføjeelse. Der var stor Uklarhed til Stede hos Regeringen om, paa hvilket Tidspunkt Sikringen skulde indtræde, om f. Eks. en Arbejder, naar han begav sig til Arbejdsstedet, skulde være forsikret under denne Gang eller ikke.ældre Medlemmer i Tinget ville erindre, at den daværende Indenrigsminister i Marts 1890 paa Forespørgsel i saa Henseende omtrent udtaalte: Det kan jeg ikke besvare i Almindelighed, det kan ingen vide; det er muligt, at han i nogle Tilfælde vil være forsikret paa Vejen til og fra Arbejdspladsen, men i andre ikke. Det har jeg senere set forklaret saaledes, at naar Arbejderen havde begivet sig den direkte Vej til Arbejdsstedet, vilde han være forsikret, men hvis han var gaaet en Omvej, gaaet en anden Vej, end